

ΚΑΜΙΑ ΘΥΣΙΑ!

ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΜΕΤΩΠΑ ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ & ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Οι πρώτοι μήνες του 2026 έχουν φέρει αύξηση των πολεμικών συγκρούσεων σε όλο τον κόσμο, κάτι που προκαλεί μεγάλη ανησυχία. Νέα μέτωπα και εντάσεις (Βενεζουέλα, Κούβα, Ιράν) προστίθενται σε όσες ήδη υπάρχουν, όπως ο πόλεμος Ρωσίας–Ουκρανίας και η γενοκτονία στη Γάζα. Το ενδεχόμενο μιας γενικευμένης πολεμικής σύγκρουσης έρχεται έντονα στο προσκήνιο.

Η κυρίαρχη αφήγηση παρουσιάζει τους γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς κυρίως ως στρατιωτική αντιπαράθεση ανάμεσα σε ισχυρά και αδύναμα κράτη, ως συγκρούσεις διαφορετικών αξιών, πολιτισμών και θρησκειών. Η αντίληψη αυτή κρύβει συνειδητά τα πραγματικά αίτια που οδηγούν στις ένοπλες συρράξεις.

Ο κόσμος φλέγεται γιατί ξαναμοιράζεται

Οι πόλεμοι δεν προκύπτουν από την αόριστη υπεράσπιση μεγάλων ιδανικών, αλλά από υλικά συμφέροντα.

Με απλά λόγια, ο πόλεμος επανέρχεται σήμερα πιο έντονα στο προσκήνιο ως αποτέλεσμα της κρίσης κερδοφορίας του παγκόσμιου καπιταλισμού.

Η σκληρή και κυνική υπεράσπιση αυτής της κερδοφορίας, που βασίζεται στην εκμετάλλευση των φυσικών πόρων και της εργασίας, δεν αποτελεί μια στιγμή παραλογισμού από “τρελούς ηγέτες”, αλλά μέρος της διαμόρφωσης νέων ισορροπιών από τα κράτη σε ένα ασταθές περιβάλλον. Οι ΗΠΑ στρέφονται σε μια πιο επιθετική πολιτική, προσπαθώντας να αντιμετωπίσουν την κρίση στην οικονομία τους, περιορίζοντας βασικούς ανταγωνιστές όπως η Κίνα.

“Επανεξοπλίστε την Ευρώπη”

Τα τελευταία χρόνια, ολοένα και περισσότερες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις ψηφίζουν υπέρ εξοπλισμών και ανακοινώνουν ότι *«η Ευρώπη πρέπει να είναι έτοιμη για πόλεμο μέχρι το 2030»*. Στόχος τους είναι η προετοιμασία των κοινωνιών για κάτι τέτοιο. Και δεν μένουν μόνο στα λόγια: η Ε.Ε. αυξάνει τη χρηματοδότηση για την πολεμική βιομηχανία, ενισχύοντας τη στρατιωτικοποίηση της οικονομίας.

Το σχέδιο “Rearm Europe” προβλέπει να βρεθούν 800 δις. ευρώ για στρατιωτικούς σκοπούς. Πώς θα βρεθούν όμως αυτά τα λεφτά; Τα περισσότερα θα προέλθουν από φόρους και από χρήματα που θα έπρεπε να πάνε σε κοινωνικές δαπάνες. Αυτό σημαίνει ακόμα λιγότερα χρήματα για μισθούς, συντάξεις και επιδόματα, για να δοθεί προτεραιότητα στους εξοπλισμούς, που παρουσιάζονται ως λύση στην κρίση.

Το ελληνικό κράτος συμμετέχει ενεργά στον πόλεμο

Το ελληνικό κράτος συμμετέχει ενεργά στον πόλεμο στην Ουκρανία και στην Μέση Ανατολή μέσω των βάσεων στην Αλεξανδρούπολη και την Σούδα. Στην Παλαιστίνη, ενισχύει και εμβαθύνει τις οικονομικές και στρατιωτικές συμφωνίες με το κράτος

του Ισραήλ που διαπράττει γενοκτονία, ενώ δηλώνει έτοιμο να στείλει στη Γάζα εκστρατευτικό σώμα.

Στέλνει φρεγάτες στην Ερυθρά Θάλασσα για να προστατευτούν τα πλοία των Μαρινάκη, Λασκαρίδη και άλλων εφοπλιστών. Συστήματα αεράμυνας Patriot στη Σαουδική Αραβία για την προστασία των πετρελαιάδων της περιοχής, όπως η Saudi Aramco, με πρόσφατες καταρρίψεις πυραύλων που κατευθύνονταν προς τα διυλιστήρια. Ουσιαστικά, πρόκειται για την πρώτη μεταπολεμικά επιχειρησιακή εμπλοκή ελληνικών δυνάμεων σε πραγματικές πολεμικές επιχειρήσεις στο εξωτερικό.

Στα σύνορα, σε ρόλο χωροφύλακα μαζί με τη Frontex, διαπράττει συστηματικά μαζικά εγκλήματα αφού επαναπροωθεί, πνίγει και φυλακίζει μετανάστ(ρι)ες. Το ελληνικό λιμενικό είναι αποκλειστικά υπεύθυνο για ένα από τα φονικότερα ναυάγια στη Μεσόγειο, αυτό της Πύλου το 2023, καθώς και για τις πρόσφατες 15 απώλειες ανθρώπινων ζωών στη Χίο.

“Ούτε φτωχή, ούτε τίμια”

Συχνά ακούγεται ότι οι μεγάλες δυνάμεις σέρνουν την Ελλάδα στον πόλεμο. Τα πράγματα δεν έχουν έτσι. Το ελληνικό κράτος συντάσσεται με τα συμφέροντα των ΗΠΑ, ενώ παράλληλα επιδιώκει την εξυπηρέτηση και των δικών του, αυτοτελών εθνικών συμφερόντων. Πουλάει την γεωγραφική θέση της χώρας στα μεγάλα γεωπολιτικά σχέδια, όπως τον «Ινδικό Δρόμο του Μεταξιού» και τον «κάθετο διάδρομο» μεταφοράς αμερικανικού φυσικού αερίου προς την Ευρώπη. Ταυτόχρονα διεκδικεί ισχυρότερο ρόλο στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο, παραμένοντας σε διαρκή αντιπαράθεση με την Τουρκία.

Η εμπλοκή του κράτους στους διεθνείς ανταγωνισμούς μας οδηγεί πιο βαθιά στον κίνδυνο του πολέμου, στρώνοντας παράλληλα το έδαφος στο εσωτερικό της χώρας για περισσότερη εκμετάλλευση, εθνικισμό και πατριαρχία απέναντι σε δήθεν εξωτερικές απειλές.

Έτσι, καθίσταται προτεραιότητα η ενίσχυση της πατριαρχικής οικογένειας δηλαδή ο έλεγχος της γυναικείας σεξουαλικότητας και αναπαραγωγής προς εξυπηρέτηση του δημογραφικού για στρατιωτικές ανάγκες. Ενώ περιθωριοποιούνται και τίθενται σε κίνδυνο όσα άτομα αποκλίνουν από τους έμφυλους ρόλους.

Ο πόλεμος τους είναι παντού, ο εχθρός μας είναι εδώ.

Τα αφεντικά και οι πολιτικοί που τους εκπροσωπούν, λογαριάζουν χωρίς εμάς. Όταν μιλάνε για πολέμους και για φέρετρα με σημαίες, βάζουν στο στόχαστρο τις εργαζόμενες, τα άνεργα άτομα, τους συνταξιούχους, που θα κληθούμε να σηκώσουμε το βάρος της πολεμικής προετοιμασίας και να πάμε να πεθάνουμε στους πολέμους τους. Εμείς όμως δεν έχουμε καμία σχέση με τα δικά τους συμφέροντα.

Η αντίσταση στον πόλεμο χτίζεται μέσα από οργανωμένες κοινότητες αγώνα, ντόπιων και μεταναστών/στριων, σπάζοντας στην πράξη την εθνική ενότητα που θέλουν να επιβάλουν. Μακριά από επίδοξους αριστερούς και δεξιούς “σωτήρες”, στηριζόμενοι στις δικές μας δυνάμεις. Ο αντιπολεμικός αγώνας ξεκινά από τους χώρους δουλειάς, τη διεκδίκηση μισθών στο ύψος των αναγκών μας, τις αρνήσεις πληρωμών φουσκωμένων λογαριασμών και τους αγώνες για ενίσχυση της δημόσιας περίθαλψης αντί για φρεγάτες και εξοπλιστικά δισεκατομμυρίων. Και συνεχίζεται με την συλλογική άρνηση στράτευσης, το μπλοκάρισμα/σαμποταζ της πολεμικής μηχανής, το σφράγισμα των βάσεων του ΝΑΤΟ και την απεμπλοκή του ελληνικού κράτους από τον πόλεμο. Ας μην περιμένουμε το αδιανόητο για να αρχίσουμε να κουνάμε τα χέρια μας.